

Pot zgrešila.

Glej, glej, Dragica moja, kakó me gledáš debelo! Pozná se ti na nedolžnih očesih, da si zgrešila pravi pot. Nu, kdo bi ti zaménil, sréce moje, da si se dala zapeljati prelepemu vzpomládne mu dnev u. Zlato solnéce na nebu v polnej svitlobi, prijetna vonjava dehtečih cvetic po travnikih in livadah, drobni pisani metuljki, veselo kriljajoči po čistém zraku, kdo bi

bil, da bi ga vse to ne izvabilo iz zaduhle tesne sobe vèn v prijetno naravo božjo! Dà, dà, kako lepo dišé zrele rudeče jagode ondú na zelenem gričku; kako veselo je gledati pisana oblačilca cvetic ondú ob gozdnem robu in po širokih poljanah; vse to je zapeljalo tudi tebe, Dragica moja ljuba, da si šla od dóma ter pustila dobro skrbno mater, ki te bolj čuva kakor svoje oko! In tù zunaj v cvetočej naravi božjej, obsuta od ljubkih cvetic, pisanih metuljev in Bog si ga védi, kako se imenujejo vse óne mične stvarce božje, ki

so te izvabile takó daleč iz varnega zavetja preljubih starišev, zgrešila si pravi pot in zdaj stojiš sredi teh zapeljivih stvarcev ter ne znaš domóv. — Dà, dà, le me glej, vidim te, vidim, kako plašo se oziraš okoli, in kako tesno ti je srcece v nežnih, mladih prsih. Zgrešila si pot, in zdaj ne znaš domóv, kjer te takó prisrčno ljubijo in morda vže jočejo po tebi: — oče, mati, bratei, sestrice tvoje, kje so? Kako me gledaš! In vender se ne bojiš? Kdo ti daje poguma? — Dà, slišala si, da prebiva in čuje Bog nad teboj, in On je, ki zna in more pomagati v vsakej zadrégi. Upaj nanj, otročiček moj ljubi! tudi tebi pomóre zdaj še iz tvoje zadrége; — ali nekaj te prosim, da ne zabiš nikoli in to je, poslušaj: Mnogo sladkih prilizovalcev in zapeljivcev te bode izpremljalo v tvojem poznejšem življenji, o takrat, takrat ne hodi takó lehkomišlno in zaupno v vablivo omamno veselje. Bog, ki je nad nami v svitlih nebesih, ne more in tudi ne sme vselej pomagati v takih priložnostih. Dal ti je um, s katerim se čuvaj in bráni zlá, in dal ti je prósto voljo, — blagor ti, ako ne kreneš s pravega póta! Tvoja krepóst se bode mérila po tem dvojnem merilu, in gledalo se bode na to, kako si slušala glas svarijoče te vesti, katero ti je dal Gospod, tvoj Bog, za voditeljico tvojemu življenju. In zdaj — z Bogom! Ostani mi zdrava, Dragica moja! *Ivan. T.*

Libuša.

(Česka pripovedka.)

Na zlatem Višegradu je vladal knez Krak. Ljudje so ga ljubili, ker je bil moder in pravičen. Ko je umrl, zapustil je tri hčere: Kazo, Teto in Libušo.

Kaza je poznala vsako travo in njeno zdravilno moč. Čehi so mislili, da je čarovnica.

Teta je učila ljudi spoznavati bogove in jih častiti. Grad Tetin ima svoje imé od nje.

Libuša je bila najmlajša ali modrejša in krasnejša od sester. Zato je postala kneginja.

Vladala je dobro, pravično je sodila, in je bila ljubezniva bogatinu in beraču. Zato jo je spoštovalo vse ljudstvo.

Nekdaj se razpeta dva brata, Hrudoš in Staglav zaradi očetove dedovine. Hrudoš je hotel imeti vse sam, ter ni hotel bratu ničesar prepustiti. Zato pokliče Libuša lehe in vladike na sveti Višegrad, da bi se posvetovali o pravu.

Zberó se, da bi sodili bratoma. Kneginja pride v belej obleki in sede na visok stol. Poleg nje sedejo tri krasne device. Jedna je držala oster meč, druga čisto vodo, a tretja je kurila na žrtveniku.

Vse utihne. Libuša vstane in reče: „Hrudoš in Staglav, sinova Klenova, rodna brata! Moja volja je, da bi vidva vladala skupaj vsemu imenju, katerega je vama zapustil oče. Taka je bila navada pri nas do sedaj.“

Lehi in vladike so hvalili izrek kneginje in mlajši Staglav je bil zadovoljen z njim. Ali Hrudoš ne takó; on skoči srdit na nogi, razjezi se in zavpije na vse grlo: „Sramota možakom, katerim vlada ženska!“